

Невестата

ПРЕВОД: ЛАРА ПРОКОПИЕВА

Кармен Мола

Прв дел

Небото во една соба

Кога си тука со мене,
собата нема сидови,
туку дрвја, безбројни дрвја.

На ѝочейокоѝ наликува на иџра.

Некој џо заклучил дейейо во шемно месѝо, и ѝоа самоѝо шѝреба да изнајде начин како да излезе оѝѝаму. Прво шѝреба да џо ѝобара ѝрекинувачоѝ за свеѝло, шѝо дейейо не џо ѝрави бидејќи мисли дека враѝаѝа ќе се оѝвори во секој моменѝ.

Враѝаѝа не се оѝвора.

Би можело да е и најѝревар во издржливосѝ – ќе ѝобеди ѝој шѝо најдолџо време ќе осѝане во ѝишина, ѝој шѝо нема да ѝобара ѝомош. Дейейо џо ѝриѝиска увоѝо до дрвенаѝа, ошѝейена враѝа. Слуша оџлушувачки звук, моѝор шѝо се ѝали и се оддалечува. Тоџаш сфаќа дека е само.

Ако ѝочне да вика, би џо слушал ехоѝо на својоѝ џлас во мрачноѝ ѝросѝор, ѝолн со ѝрашина и влаџа; но е ѝолку исѝлашено шѝо не може ниѝу да заѝлаче.

Сеџа нависѝина мора да џо најде ѝрекинувачоѝ за свеѝло. Го оѝиѝува сигоѝ. Ги избеџнува ѝреѝрекиѝе, ѝолека, за да не ѝадне. Има свеѝилка на ѝаваноѝ, мора да има. Во џорниоѝ дел од сигоѝ на ѝросѝориѝаѝа се наоџа еден ѝесен и издолжен ѝрозорец, но сонцеѝо заџе ѝред речиси еден час и осѝанаа само ѝрвиѝе сенки на ноќѝа.

Не знае зошѝо џо заклучиле.

Чекорејќи како месечар во шемнинаѝа, налеѝува на нешѝо шѝо личи на машина за ѝерење. Би можело да ѝроба да ја вклучи, ѝака барем би џо ѝридружувал звукоѝ на водаѝа шѝо се врѝи во барабаноѝ, но не џо ѝрави ѝоа. Продолжува да џо исѝражува месѝоѝо доѝирајќи џо сигоѝ со ракаѝа, како слеѝец. Се шѝруди да џо најде ѝрекинувачоѝ, но ѝрсѝиѝе му удирааѝ во рачкаѝа на некоја алаѝка: лоѝаѝа која ѝаџа на ѝодоѝ со силен шѝресок.

Дейейо се расѝлакува и ѝоради ѝоа му е ѝоѝребно малку ѝовеќе време од вообичаеноѝо за да џо наслушне заџлушеноѝо 'ржење шѝо доаџа од аџолоѝ. Не е само. Има скриено живошѝно. Не џо слуша за ѝрвѝаѝ, знае дека навечер има обичај да скиѝа низ околинаѝа: ѝолку силно

бревџа и завива шџо џомисли дека е волк. Но шџо е обично куче скриено во складишџеџо, жрабџа шџо се жледа од џорзореџоџ на неговџа соба и каде никогаш не му дозволуваа да влезе. Таму жџо зашвориле, во забранешџоџо складишџе, зашџо не жџо џреџознава џросџороџ и не може да се снајде во шемнинаџа.

Како да здогледа две сјајни шџочки во шемницаџа на задниџо дел. Инсџинкџивно оџсџаџува назад. Има вџечашџок дека сјајниџе шџочки се движаџ кон нежџо, но не е сижурен дали шџокму сџравоџ ја создава шџаа слика. Гледа само две мали свеџлинки кои одеднаш исчезнуваџ. Чувсџува силна, осџра болка во ногаџа. Живоџноџо жџо жризе.

Деџеџо со двеџе раџе се џруди да жџо оџшџржне од себе. Забележува нов најад и со ногаџа му ја одвраќа муџкаџа на живоџноџо. Клоџиџе и удариџе жџо шџераџ да се џвлекува. Деџеџо слуша бревџање и одеднаш џишина. Не се слуша нишџо и џишинаџа му се чини множџу џозасџрашувачка.

Тивко џовлекувајќи се назад кон враџаџа, џогжџивен да се одбрани доколку кучеџо џовшорно жџо најадне, со ракаџа жџо наога џрекинувачоџ за свеџло. Му се чини неверојџно шџо не жџо џронајде џорано, но, којзнае зошџо, жџо имаше џрескокнаџо шџокму шџој дел од сигоџи.

Извиџкана свеџилка виси од шџаваноџи. Освеџлува доволно за да разбере дека месџоџо е складишџе на куџи со сџари кебиња, касеџи, книги, алаџки за обраџка на земја, машина за џерење, 'ржосан велосиџед со само едно шџрало и неколку гружџи сџаруди.

Под мијалникоџ со чешма е скриено кучеџо, скиџник без една нога.

Не одвојувајќи жџо џогледоџ од живоџноџо, деџеџо ја зжраџчува лоџаџаџа шџо ја најде џреџходно, шџо му џадна на земјаџа. Кучеџо 'ржи. Деџеџо ја крева лоџаџаџа изненадено шџо шџолку лесно може да ракува со шџолкава шџежина. Можеби сџанува збор за нажџон за џреживување, нешџо шџо му сужерира дека во ова зашворено месџо дваџџа не можџи заедно да оџсџанџи.

Невестата

Живојношо се исправува и жалосно куцајќи шрѓнува кон дејшо. Тоа го прави шолку бавно што не се чини ни најмалку заканувачки. Но одеднаш му го зајризува глуждош како да глода коска обидувајќи се да ја извлече и последната кайка срж. Дејшо замвнува со лојаша и живојношо шивко зацимолувајќи пага на одош. Неколкуйаша удира во глава на кучешо сè додека повеќе не може да ја издржи шежина на алашо.

Седнува на одош и зајлакува.

Го боли глуждош, има праги од заби на живојношо. Чевелош му е извалкан со крв. Го собува и ја ошкрива раната што кучешо му ја нанело при првиот напад.

Од шолку справ дури не ни забележал.

Ододнаш се гаси свејлошо.

Одекнува дишењешо на дејшо, кое се воздржува за да слушне дали дише и кучешо, но не. Кучешо е мриво.

1

- Су-са-на! Су-са-на! Су-са-на!

Пријателките на Сусана викаат, плескаат, танцуваат со воодушевување, исто како и групите на останатите петнаесет или дваесет невести кои денес, петок, се нашле во „Вери бед боис“¹ на улицата *Оренсе*.

Нема ниту еден маж во публиката, само жени што слават момински вечери или собирачки со пријателките; некои носат смешни дијадеми со пениси на челото; други, ленти преку градите, како мисици, со името на славеничката; една група носи маици со слика од идната невеста...

Пријателките на Сусана се подискретни: носат куси розови здолништа за балет околу половината.

- Су-са-на! Су-са-на! Су-са-на!

Ќ дојде редот на Сусана да стапне во центарот на вниманието, момент што веќе некое време со страв го исцуваше. Ќ доделија двајца танчари, еден русокос што личеше на Шведанец, на викинг; вториот мулат, што личеше на Бразилец. Двајцата почнаа облечени како полицајци, а сега веќе танцуваат речиси голи. Мошне се привлечни, со широки гради и силни нозе, мускулести, со избричена коса од страните и подолга на врвот, целосно депилирани и со кожа што сјае од маслото што најверојатно си го мачкаа пред да настапат. Носат само тенка танга, мулатот црвена, а викингот бела. На Сусана ѝ е страв дека ќе ѝ побараат да им ги соблече со забите, како што неколку невести пред

1 Very bad boys (англ.) – ептен лоши момци (заб. на прев.)

неа направија на сцената. Ако татко ѝ ја види... Поради вакви работи збеснуваше.

- Не грижи се, ништо нема да ти направиме - ѝ шепнува мулатот, смирувачки, на разбирлив шпански.

Сусана погреша, не е Бразилец, туку Кубанец.

Ја изведоа на малата сцена, музиката е оглушителна. Ја седнаа на стол; двајцата танчари се менуваат танцувајќи околу неа, триејќи ги од неа своите гениталии, поминувајќи со рацете по целото нејзино тело. Кога влегоа во локалот, сите поканети го ветија истото: „што ќе се случи во „Вери бед боис“, ќе остане во „Вери бед боис“, ниту една од пријателките нема да каже никому што ќе се случи таму, особено не на Раул, кој за две недели ќе стане нејзин сопруг. Сигурна е дека нема да заврши како една од претходните невести. Сите ја видоа онаа од групата со пениси на челото, што се викаше Росио, како еден од танчарите, облечен како пожарникар, ја изведе на сцената, си стави шлаг на половиот орган и таа му го излижа сè додека не го остави чист, на воодушевување на нејзините пријателки. Сусана нема да го направи тоа, без разлика дали некој потоа ќе каже некому или не. Па дури и ако ја наречат здрвена, како што отсекогаш правеа. Ја сметаа за побожна, а татко ѝ речиси за блудница, но таа не е ниту едното ниту другото.

Не може да си ги види пријателките, но ги замислува како викаат и се смеат, сите освен една – Синтија. Потоа ќе мора да разговара со неа, да ѝ напомне дека ова не значи ништо, дека само го прави тоа што сите го очекуваат од една невеста на нејзината моминска вечер.

Мулатот си го одржува зборот и ниту тој ниту Швеѓанецот, не ја доведуваат во ситуација да направи нешто што не би сакала или што би одбила, на тој начин уништувајќи им ја забавата на сите. Сигурно Викингот и Кубанецот гледаат по десетици невести секоја недела и знаат до каде смеат да отидат со секоја девојка само штом ја погледнат. Танцуваат, се соблекуваат голи, се тријат уште малку од неа и ѝ помагаат да слезе од сцената, учтиво и со почит, и покрај средината во која се наоѓаа.

Марта, најсмелата од пријателките, којашто организи-
раше сè и настојуваше дека Сусана не може да се омажи
без моминска вечер, ѝ зборува на уво.

- Дали ти предложија да одиш во соблекувалната?

- Не.

- Баш ситапа, кога јас се омажив, посленастапот, отидов
во соблекувалната со русококсиот што танцуваше со тебе.
- И што направи?

- Ти што мислиш? Е па, токму тоа. Сигурна сум дека му
е двојно помал на Раул, иако не сум му го видела. Таа што
беше пред тебе, онаа Росио, можам да си ја замислам како
во моментов се швалерисува со нејзините двајца пожар-
никари и со твоите двајца полицајци.

Сусана не е таква, не планира да легне со стриптизер,
без разлика дали тоа го правеле другите невести или дали
тоа го направила другарка ѝ Марта; не ја изненадува што
бракот ѝ траеше само пет месеци. Гледа околу себе, ис-
плашена, не ја пронаоѓа единствената пријателка од гру-
пата која навистина ѝ значи.

- А Синтија?

- Си замина додека беше на сцената. Од каде си на-
шла толку здодевна пријателка?

Синтија е единствената поканета пријателка која не
беше од нејзиното училиште, „различната“. Требаше да
предвиди дека нема да се сложи со останатите девојки.
Но не можеше да не ја покани на забавата, особено не
неа; ако ништо друго, можеби требаше само неа да ја по-
кани. Требаше да организира две момински вечери – една
за Синтија и една за останатите.

„Зошто си замина?“, помисли Сусана.

Во таксито, на пат кон *Ел аманџе*, блиску до *Плаза
мајор*, каде тргнаа за да испијат по една пијачка бидејќи
според Марта стануваше збор за најмодерното место во
Мадрид, ѝ испрати порака на другарка ѝ, но два часа по-
доцна Синтија сè уште ја немаше прочитано. Кога излезе
од *Ел Аманџе*, повторно провери, вознемирена, желна за
одговор.

Во тие два часа им пријдоа неколку групи момци, ги почестија со пијачки, ја турнаа во тоалетот за да споделат линија кокаин, таа ги одби, налетаа на еден пензиониран фудбалер и се фотографираа со него. Еднаш сите пријателки заедно, а вториот пат невестата сама со фудбалерот кој ја имаше прегрнато околу половината. Фудбалерот ѝ предложи да заминат заедно, можеби му се допаѓаше, можеби го возбудуваше идејата да легне со нечија невеста на нејзината моминска вечер. Сусана, која го откачи без проблем, е многу убава девојка - што дури едно време фантазираше да стане манекенка - и е веќе навикната на додворувачи.

- Сега да одиме во еден таен клуб што е блиску до плоштадот *Алонзо Марџинез* - предлага Марта. - Отворено е до сабајле, ми ја дадоа лозинката за влез.

- Да си одиме дома, доцна е - одговара Сусана. И го вели тоа толку убедливо што обидите на другите да ја продолжи вечерта се залудни.

Откако слезе од таксито со кое пријателките заминаа за да продолжат со нивната забава, две улици подалеку од нејзиниот стан бидејќи автомобилот требаше многу да кружи за да ја однесе до влезната врата, сфаќа дека сè уште го носи розовото здолниште. Ќе го соблече кога ќе се качи дома. Го зема телефонот и повторно проверува дали Синтија ја прочитала пораката што ѝ ја испрати откако излезе од „Вери бед боис“. И пишува уште една порака.

„Веќе сум дома, изморена. Не си лута, нели? Ми фалеше.“

На сите им е смешно што Сусана ги пишува пораките строго придржувајќи се кон правилата за пишување на Кралската академија, без грешки, без скратеници, почитувајќи ги интерпункциските знаци. Синтија како и секогаш ќе ѝ одговори со емотикони, без самогласки, пораки што понекогаш одвај успеаваше да ги дешифрира. Сусана рече цела вечер не помисли на Раул, но тоа не ја изненадува ниту пак ќе ја натера да ја промени одлуката: ќе се омажи за него, иако татко ѝ ќе престане да ѝ зборува, иако

Синтија ќе ѝ се налути. Не станува збор за љубов, нема никаква врска со љубов.

На улицата *Минисџрилес*, каде што се наоѓа малиот стан на Сусана, нема жива душа. На секого би му било страв да пешачи таму навечер, по темниот тротоар каде општината заборавила да постави улични светилки. Но навикната е и воопшто не се плаши, не сака да живее во страв, како што отсекогаш посакувала мајка ѝ. Нема да им обрнува внимание на нејзините десетици упатства и совети, ништо нема да ѝ се случи, нејзиното семејство веќе искуси доволно несреќи. Го имаше слушнато во еден филм: никогаш не паѓаат две бомби на едно исто место, нема побезбедно место од кратерот на граната.

Штом ги почувствува ударот по главата и марамата што ѝ ја покри устата, немаше време за да реагира. Џ имаа останато само уште два метра за да стигне до влезот, веќе го вадеше клучот од чантата, сонуваше да легне во нејзиниот кревет и да провери дали Синтија ѝ ги прочитала пораките... Само почувствува како силата ја напушта, како ја влечат и ја качуваат во задниот дел на некое возило, можеби комбе. Ништо повеќе.

2

Ла Кинта де Виста Алегре, во Карабанчел, е величествен рекреативен имот што го достигнал својот врв во XIX век, кога станал летна резиденција на кралицата Марија Кристина де Борбон, а подоцна и резиденција на маркизот од Саламанка, градителот кој го поттикнал развојот на мадридската населба Саламанка.

- Не се приближив за да не направам некоја глупост. Штом ја видов, ве повикав - чуварот на Ла Кинта де Виста Алегре е нервозен, одвај чека полицајците да преземат одговорност за мртвото тело што го најде. - Првпат наоѓам мртво тело, но мораше да се случи, местово е многу запуштено. Заменик-инспектор Анхел Зарате е нов во локалната полициска станица и сè уште немал можност да го посети имотот, така што гледа наоколу воодушевено. Поминаа покрај една палата и се движат низ градините што оставаат впечаток како времето да застанало, каде понормално би било да најдат дама облечена во облека од XIX век, отколку мртва девојка од XXI век.

- Ист е како паркот Ел ретиро - вели воодушевено.

- Поубав е од Ел ретиро, само што не е одржуван. Знаете какви се политичарите, немаат пари за работи што не им користат. Сигурно воопшто не штедат кога станува збор за нивните банкети и луксузни автомобили. Овде има две палати, старата палата на кралицата и новата на маркизот, има и старечки дом, а дури и сиропиталиште. Се зборуваше дека ќе го изнајмат местото на Универзитетот во Њујорк, за да го средат тие и да се сместат тука, но ништо, еве како изгледа.

Здодевни му се луѓето што зборуваат лошо за политичарите, иако имаат право. Полесно е да се префрли вината на друг отколку да се направи нешто за да се подобри состојбата. А градините не се толку лошо одржувани, напротив, многу подобро отколку кој било друг парк во околината. Нема криминалци, ни дилери ни скршени лулашки.

- Рековте дека се викате...?

- Рамон, на ваше располагање - бргу одговара чуварот. Без да го каже презимето.

- Кога го најдовте телото, Рамон?

- Пред помалку од половина час. Фала богу што тргнав натаму, кон старото сиропиталиште *Ла унион*. Таму пораснав, знаете? Вистина е дека последниве денови бев неспокоен. Обично навечер доаѓаат скитници, но последниве неколку дена ништо.

- Не ја разбираам поврзаноста.

- Сè е секогаш поврзано, господине инспекторе. Ништо не се случува без причина; на крајот, секоја работа води кон друга. Не сте ли чуле дека трепкањето на крилјата на една пеперутка во Австралија може тука да предизвика земјотрес?

Последното нешто што Зарате очекуваше беше еден чувар на парк да му ја објаснува сопствената верзија на ефектот на пеперутката. Незаинтересиран, продолжува да чекори кон телото.

- Гледајте, доаѓа вашиот колега. И извинете ако зборувам премногу, осамен сум, сам ги минувам деновите, а и ноќите, по смртта на мојата сопруга. Тука останавме јас и скитниците. А сега и мртвата девојка. Приближувајќи му се, го здогледува Алфредо Коста. Доколку неговиот колега повторно би морал да ги полага испитите за влез во полицијата, тешко нему. Секогаш му велеше на Зарате дека кога бил на негова возраст бил „како бик“, но откако се доближи до педесеттата година, не можеше да се трка ни со баба му.

- Го виде ли телото? - прашува Зарате нетрпеливо; младите полицајци ретко добиваат можност да истражуваат убиство. Како што вели Салвадор Сантос, неговиот

ментор од младоста, човекот кој го мотивираше и му помогна да влезе во службата: „во Мадрид ретко се убива“.

- Да, го видов, но не се доближив - Коста не го дели мислењето со Салвадор. Според него, пречесто се убива, а особено кога тој е на должност.

- А не би требало ни ти. Потоа ќе дојдат форензичарите и ќе кренат паника дека сме уништиле докази. Многу ѝ наштетија на полицијата, верувај ми.

- Ги повика ли?

- Во исто време кога и тебе. Веќе би требало да се тука.

Двајцата се приближуваат до местото што им го покажува чуварот. Запираат на неколку метри од девојката. Таа носи нешто околу половината, нешто розово.

- Што е тоа?

- Балетско здолниште. Кога ќе имаш ќерки, ќе се изнагледаш вакви глупости - Коста има две ќерки, првата има четиринаесет, а втората десет години; ако го слушаш што зборува, засекогаш ќе ти се одврати желбата да имаш деца.

- Сакам да го видам одблиску.

- Не прави си проблеми. Кога ќе научиш дека најдобро е да се држиш настрана? Унапредувањата доаѓаат според староста, не газејќи во калта.

Тимот форензичари пристигнува пред Зарате да се доближи до телото. Среќа доаѓа Фуентес, еден од најискусните. Барем не си замислува дека е во телевизиска серија, како останатите.

- Знаете ли која е?

- Не сме се доближиле.

- По ѓаволите - се буну. - А како знаете дека е мртва?

Тројцата се доближуваат до девојката, додека Зарате разгледува наоколу. Девојката е темнокоса - доколку би требало да се обложи, би рекол дека е Циганка - убава, но со искривено лице, како многу да страдала. Здолништето е валкано и со траги од крв, како и останатиот дел од нејзината облека, испарталена.

Експертот од криминалистичката полиција е првиот што ја допира, ѝ ги отвора очите за да ги провери зениците и доживува шок. Фуентес испушта крик, но не поради црвот што излегува лазејќи од нејзината очна празнина.

- Жива е! Брзо, донесете го приборот!

Еден од неговите помошници истрчува накај него, но девојката ја стресува финален грч. Којзнае, можеби да пристигнеа порано, ќе успееја да ѝ го спасат животот. Фуентес длабоко воздивнува и одмавнува со главата.

- Смирете се, веќе е мртва. Ќе наведеме во извештајот дека сме ја нашле мртва, за да ве поштедам од главоболки.

- Што ѝ се случило? Од каде излезе црвот? - Зарате, иако се трудеше да изгледа смирено, е целосно потресен.

- Не допирајте ништо, се сомневам дека овој случај е за вас. Ќе го повикам комесарот Рентеро - изјавува Фуентес.

Зарате погледнува наоколу. Паркот, од едно прекрасно место, се претвори во пекол каде на мртвите им излегуваат црви од очите.

3

- Лепче со домат, госпоѓо инспекторке?

На Елена Бланко воопшто не ѝ се допаѓа што Хуанито, романскиот келнер што ја служи секојдневно - ефикасен, шегобиец и фудбалски навивач на *Барселона* - ја нарекува инспекторка во јавност, но веќе престана да го опоменува.

- Ти личам на некој што сака лепче со домат?

Не требаше да каже ништо повеќе за Хуанито да извади од фрижидерот под шанкот шише млада фурланска грапа *Нонино*, кристалнопросирен алкохолен пијалак со сув и остар вкус што на Елена ѝ се допаѓа да го пие наутро. Велат дека грапата не треба да се пие на празен стомак, но Елена Бланко веќе со години со овој пијалак ги завршуваше ноќите, кога не му даваше предност на спиењето.

- Рано наутро дојде Диди, чуварот на паркингот под плоштадот. Ми побара чаша од твојата грапа.

- Се надевам дека не му даде.

- Не, му дадов шпанско орухо и го испи без да се пожали. Ми раскажа дека синоќа некоја двојка имала секс на третиот кат од паркингот.

- Во црвен ленд ровер?

Романецот се насмевнува, забавни му се работите што ги прави Елена и затоа ѝ ги пренесува сите гласишта каде мисли дека е вмешана. Повремено ѝ се додворува, иако веќе знае дека е само губење време.

- Да не бевте вие, госпоѓо инспекторке?

- Не, само што отсекогаш сум сметала дека, доколку имам секс на третиот кат од паркингот под мојата зграда, би го направила тоа со маж кој поседува црвен ленд ровер. Гледаш, има среќни жени што ги исполнуваат моите фантазии. Дали Диди ми остави нешто?

Хуанито погледнува наоколу пред да ѝ даде едно кесе, внимателен и загрижен, како да ѝ предава скриени резерви дрога од колумбиските наркобосови. - Не плаши се, Хуанито, полицајка сум и нема да те уапсам.

- Треба да бидете внимателни.

- Со црвениот ленд ровер или со скриените резерви?

- Со сè.

- Не знам како си решил да ја преминеш Европа со оглед на тоа колку си претпазлив.

Во кесичката има само неколку грама марихуана што Диди ја одгледува во градината во неговата куќа во приградското село Камарма де еструелас. Нема доволно производство за да ги задоволи потребите на единствените двајца или тројца клиенти што ги има, дури ни во првата половина од годината. На Елена ѝ е доволно; понекогаш наутро, како сега, ќе испуши по еден џоинт, откако ќе помине цела ноќ пиејќи по барови, посетувајќи паркинзи со сопственици на големи автомобили. Многу ретко дозволува некој да ѝ се качи во станот.

- Наплати ми, Хуанито, одам да спијам.

Луксуз е да се живее на *Плаза Мајор*, но и незгодно. Луксуз бидејќи излегувајќи на балконот може да се замисли како градот веќе стотици години поминува оттаму; плоштадот е изграден пред четиристотини години. Се вели дека таму се одржувале борби со бикови, процесии, миси, световни претстави, судења на Светата инквизиција, па дури и клади за горење на осудените. Од балконот на Елена можат да се видат шарените и изненадувачки цртежи на *Куќата на љекарницата*, како и настаните што ги организира општината за време на празниците. Но, токму поради тоа, е и незгодно: од натпреварите во танц во Сан Исидро, до божиќниот пазар, сè поминува под нејзиниот

стан. Од балконот можела да види и изведби на дресура на ергелски коњи без да плати влезница. Бучава, загарантирана бучава преку целата година.

Туристите што се собираат на плоштадот, што се сликаат со дебелиот Спајдермен, со телата на фламенките каде тие самите си ја ставаат главата, што им фрлаат монети на статуите, не би поверувале дека зад старите фасади може да постои стан како нејзиниот: модерен, минималистички, елегантен, со повеќе од двесте метри квадратни. Од баба ѝ наследи стан натрупан со стар мебел, што сега би можел да се појави во кое било списание за ентериер.

За Елена, станот има дополнителна вредност: во скриениот агол на еден од балконите, има камера што не се гледа од плоштадот, скриена од секаков поглед. Камерата, поставена на трипод и заштитена со мала конзола, секогаш е насочена кон истото место, арката што води кон улицата *Фелије III*. Поврзана е со компјутер и веќе со години е програмирана да слика на секои десет секунди. Елена проверува дали е исправна. Има илјадници фотографии од вчера наутро, кога последен пат ги прегледа; сликани се милиони фотографии откако го инсталира системот, но Елена чува многу малку, поради љубопитност, а не бидејќи ќе ѝ послужат за нешто.

Пред да седне пред компјутерот, пушта музика преку својот ајпад. Како и секогаш, песна од Мина Мацини: *Посакувам да беше љубов*. Ја слуша и потпевнува додека пуши цоинт навиткан со марихуаната од Диди. Полека се разголува, сопственикот на ленд роверот ѝ оставил гребаница на рамото, се гледа во огледалото, на своите речиси педесет години и понатаму го има истото тело како на триесет, не ѝ се потребни долги часови во вежбалницата за да биде во форма. Влегува да се тушира.

Додека ја чувствува водата како паѓа, размислува дека можеби денес ќе има среќа, можеби на една од тие илјадници фотографии ќе се појави лицето со белези од сипаници што го бара веќе долго време. Телефонот засвонува, не се помрднува, го остава да свони. Откако повторно засвонува, по првиот неуспешен обид, претпоставува

Кармен Мола

дека е нешто итно. Завиткана во крпа, оставајќи локви вода зад себе, одговара.

- Рентеро? Денес имам слободен ден... во ? Не, не знам каде е, но сигурно навигаторот знае... во Карабанчел? Совршено, ќе стигнам за дваесет до триесет минути. Нека ме чека таму мојот тим.

4

Проценката дека ќе пристигне за половина час беше премногу оптимистична, кога ќе се земе предвид сообраќајот во понеделник наутро во Мадрид. Инспекторката Бланко стигнува по речиси еден час и веќе може да си го види тимот како работи поради што се чувствува гордо: го прават тоа што таа би им го наредила.

- Телото не изгледа полошо од тебе... Луда ноќ?

Буендија, форензичарот на тимот, е една од малкуте личности на кои Елена им дозволува таков коментар. Веќе со години работи со него, би му го доверила својот живот доколку е потребно, иако се надева дека нема да треба: Елена не сака да остави ништо важно во туѓи раце, само во свои.

Да имаше малку повеќе време, ќе се нашминкаше побаво за да го скрие ефектот од непроспиената ноќ. Само успеа да облече фармерки и маица, малку да ја зачешла косата и да се напие парацетамол. Во овој момент, повеќе отколку грапа, ѝ треба едно кафе и штом добие можност, ќе нарача да ѝ донесат.

- Дали дојде Рентеро?

- Не сум го видела, не верувам дека ќе дојде... Телото е таму.

Инспекторката Елена Бланко, шефица на тимот на Одделот за анализа на случаи, никогаш не била во Ла Кинта де Виста Алегре. Воодушевена е - како и сите што тоа утро го посетија местото - од градините, палатите, статуите. Запуштени, но можеби токму затоа и попривлечни, не